

**Adnotationes || Et Meditationes || In Evangelia Qvae || In
Sacrosancto Mis-||sae Sacrificio || Toto Anno || Legvntvr;||**

Nadal, Gerónimo

Antuerpiæ, M. D. XCV.

Vocatio ad cænam magnam.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78158](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78158)

DOMINICA SECVNDA POST PENTECOSTEN.

Vocatio ad cœnam magnam.

LVC. XIII.

ANNO XXXII.

In cxxix. imaginem adnotatiuncula.

A. Capharnaïm, & domus Principis Phariseorum.

B. Homo qui parauerat cœnam magnam, mittit seruum ad invitatos: afferunt singuli suas excusationes.

C. Primus dicit, Villam emi.

D. Alter, Iuga bouum emi quinque.

E. Alius, Vxorem duxi.

F. Omnibus qui vocati erant se excusantibus, dicit

ille seruos, Exi in vicos & plateas ciuitatis, & pauperes, debiles, cecos, & claudos introduce.

G. Hi introducti, dicit seruus adhuc esse locum vacuum. Dominus ait, Exi in vias & sepes, & compelle intrare: quod facit seruus.

H. Paratur cœna, & in hac vita grauiarum, & in celesti gloria: nemo tamen eorum qui se excusauerunt, gustabit cœnam.

EVANGELIUM MISSÆ.

LVC. XIII.

IN illo ^a tempore dixit Iesus discipulis suis: Homo quidam fecit ^b cœnam magnam, & vocauit multos. Et misit seruum suum hora cœnæ dicere inuitatis vt venirent, quia iam parata sunt omnia. Et cœperunt simul omnes excusare. Primus dixit ei, ^c Villam emi, & necesse habeo exire, & videre illam: rogo te, habe me excusatum. Et alter dixit, Iuga bouum ^d emi quinque, & eo probare illa: rogo te, habe me excusatum. Et alius dixit, Vxorem ^e duxi, & ideo non possum venire. Et reuersus seruus nuntiavit ^f hæc Domino suo. Tunc iratus Paterfamilias dixit seruo suo; Exi citò in plateas & vicos ciuitatis, & pauperes, & debiles, & cecos, & claudos, introduce huc. Et ait seruus, Domine, factum est vt imperasti, & ^g adhuc locus est. Et ait Dominus seruo; Exi in ^h vias & sepes, & compelle intrare, vt impleatur domus mea. Dico autem vobis, quòd nemo virorum illorum qui vocati sunt, ^h gustabit cœnam meam.

AD NO-

ADNOTATIO.

A. Capharnaum, & domus Principis Pharisaeorum, ubi sanauerat Christus hydropicum, ut probabiliter dici potest; nam tempus & locum non solet explicare Lucas, itaque coniectura utendum est: ibi enim hanc & alias parabolas dixit Christus discumbens ad prandium cum Principe & alijs inuitatis & Discipulis. Vnam autem parabolam dixit inuitatis peculiariter, aliam Principi qui ipsum inuitauerat, hanc cuidam ex discumbentibus; omnes vero dictas voluit Discipulis: propterea habet ecclesiasticus usus in Missa, hanc dictam Discipulis. Alia est haec parabola, alia Matthaei 22. cap. non solum quod cena hic est, illic prandium describitur, sed propter multa quae in hac & in illa diuersa sunt. Esto igitur:

B. Homo qui parauerat cenam magnam, Deus est, qui benignissimus cum hominibus agens, paradisi celestis cibos spirituales ac diuinos, Ecclesiae parauit. Spectat autem proprie parabola ad tempus noui testamenti, extendi tamen ad omne tempus potest. Misit Christum Patrem aeternum qui forma serui accepit, & seruus dicitur: is vocat multo plures quam antea vocauerat Deus; & tamen caperunt simul omnes excusare suas occupationes, & beneficiū detractare: Christus enim vocat omnes in nouo testamento, primum per se, deinde per suos.

C. Homo qui villam excusat se emisse, & exire ut eam videat.

D. Alius qui obtendit quoddam iuga emeris boum quinque, ea se sequi, velle specimen de illis capere.

E. Alius, Vxorem, inquit, duxi, quocirca venire non possum. Alij duorogant ut se habeat excusatos, tertius quasi iure suo contēdit se esse excusatum. Huiusmodi sunt qui varijs huius seculi occupationibus discenti, audiunt quidem & agnoscunt diuinam vocationem & gratiam, se qui tamen negligunt. Iam si hi male audiunt, si de cena excluduntur; quid illis fiet qui vel audire nolunt, vel oppugnant Dei in eos beneficentiam?

F. In plateis & vicis ciuitatis pauperes, debiles, cæci, claudi, quos seruus ad cenam vocat, qui audiunt & obsequuntur. Ii scilicet vocationem Dei sentiunt & sequuntur, qui paupertatem suam agnoscunt, se debiles, cæcos, se claudos esse, se bonis spiritualibus destitutos & egenos esse vident ac prostentur.

G. Via & sepes unde pauperes, & debiles, & cæcos, & claudos, & quoslibet, Gentiles scilicet, compellit (quod in ciuitate non fecerat) ad cenam intrare. Iudeos enim non compulit Christus, qui plura habebant praesidia unde credere possent. Qui extra ciuitatem Dei viuētis erant Gentiles compellit, extendens in illos misericordiam suauissimam.

H. Paratur Cena. Cibus enim & cenam parat Deus, cum & in hac vita, & in caelesti, praeclara nobis dona & premia reponit & pollicetur.

MEDITATIO.

Scius, Domine Deus, te nobis cenam in Ecclesia tua gratiarum & donorum tuorum pararam habere, scimus te cenam gloriae & caelestium donorum reposuisse in caelo, cogitamus, legimus, loquimur identidem: verum adeo aride id facimus, adeo infructuose & ieiunē, ut alijs scripta & dicta illa esse videantur, non nobis: & plures adducimus excusationes, quam illi homines quos vocat Christus. Vbi enim illa legimus, vbi videmus nos ad cenam tuam utramque, id est ad refectionem & robur animae, & spem vitae sempiternae tam seriō, tam vehementer vocari, obstupemus primum, & quasi excordes nihil profundius intelligimus, nihil corde percipimus: quod si quid lucis, si quid desiderij boni exoriri coeperit, euersio aliorum ani-

mu diuertimus, alia agimus, alia videntur nobis vel magis vtilia, vel magis necessaria: breuiter, omnia nobis placent, omnia nos alliciunt ut hoc ne agamus, vel omnino voluntate nostra sit ut potiora praetermittamus. Quid? Non similiter a quo illi excusatores excusamus nostras excusationes in inobedientijs & peccatis nostris? Quam etiam nos Deus ad religiosum vitae institutum & cenam vocaret, primum respondimus, villam emi; quae vel possideo bona temporalia, vel quae appeto, & qui haec sequuntur honores, tuae cenae, & regni caelorum desiderio antepono. Rursum iuga boum emi quinque: sensibus potius meis, quam tuis reconditis & inexpertis delicijs capior. Denique, uxorem duxi, iam animo complector uxorem, non enim possum

Ps. 140.

Apo. 2.

possum motus carnis compescere; quæ causa ne excusationem quidem apud te requirit, qui conjugalem castitatem non rejicis. Vt nam hæc non abigerent quamplurimos à religionis ingressu, & multos non diu multumque retardassent. At vincuntur illæ difficultates tuo beneficio & virtute, Christe I E S V; & tamen non cessant illæ intemperantiæ esse importune, si non ad vocationis defectionem, (quod non verentur aliquando vel furim tentare) certè ad debilitationem disciplinæ suos stimulos non desinunt exercere improbè. Ad hæc, si spectemus ad quodidianos Dei instinctus, miram videamus & vanam excusationem. Cum enim Deus ad meliora nos continenter & perfectiora incitet; nos tamen easdem illas vanitates per imperfectiorem paupertatis, obedientiæ, & castitatis cogitamus; semper alioqui ad imperfectiores cogitationes, actiones, desideria declinamus, nec veram Spiritus energiam percipimus, vel tenere insistimus. Ita fit ut contra quam ratio vocationis postulat, non ad meliora & perfectiora nitamur, sed ad deteriora dilabamur; unde necessum est augeri vitæ nostræ difficultates, tædia, inquietudines, si nihil aliud. Quid igitur? Intelligo, bone & sancte I E S V, è contrario te velle à nobis in Spiritu tuo & nostræ mentis industria esse illas & planè omnes excusationes meliùs agendi repellendas: quod faciemus, si quidem qui spiritum carnis nostræ abusi sumus ad peccata & imperfectiones, contra, spiritu Dei, & mentis nostræ industria, ad virtutem & perfectionem conuertamur. Habeamus verò parata ad id præsidia ex meditatione & oratione, coniuncto quoad poterimus

spirituali sensu & experientia actionum. Emptam habeamus villam speciosam, amplam, diuinitus fructuosam paupertatem: eam frequenter inuisamus, eam colamus, ex ea colligamus fructum in vitam sempiternam. Bonum iuga quinque cõempta exerceamus; sensus scilicet nostros tum externos, tum internos, & intellectuales potentias, memoriam, intellectum, voluntatem, & inferiorem ex his portionem animæ, ac superiorem. Hæc, inquam, omnia exerceamus in perfectione, luce, & suauitate obedientiæ, nostri gubernationem per Superiorum directionem recipientes, & in ea acquiescentes in Christo. Huic exercitio coniugamus intimam Christi vulnerum meditationem, & deuotum spiritus sensum. Vxor loco asciscamus sanctam & impollutam mentis & corporis castitatem, omnemque voluptatem rejiciamus, nisi quæ ex Deo accipitur ipso, vel ex his in quibus nos lætari Deus concessit, iuxta voluntatē eius bonam, beneplacitam, & perfectam, hoc est iuxta nostri instituti religiosam rationem. Assuescamus verò gustare quoniam suauis est Dominus; hæc suauitas possideat, teneat, foueat cor nostrum, & faciat ut iucunda sit nobis vnice Dei bonitas, Dei virtus, Dei sapientia, Dei voluntas, discernatque obrepentes & alienas iucunditates, eas ut repellat vel corrigat, & ad sanitatem reficiat. Hæc, sancte & benigne I E S V, parata habeo te authore, ad prauitatem excusationum abigendam. Verum scis tu animæ meæ fragilitatem, actionum inconstantiam & infirmitatem. Fac, bone I E S V, quæ dixi, ea ut efficacia per te sint in meam gloriā nominis tui sempiternam. Amen.

DOMI-